

No és per portar la contrària

Fins a quin punt hem de donar explicacions als nostres fills?

Què podem fer quan els fills segueixen capficats en fer quelcom que pot ser perillós per ells o que no poden fer?

Poder parlar amb els fills de tot és la millor de les eines de les que disposem. De fet tenir un canal de comunicació de qualitat és bàsic per poder educar amb serenitat els nostres joves. Però també és cert que de vegades expliquem per activa i per passiva, del dret i del revés i de totes les maneres que podem, quelcom que sembla que no hi ha manera de ser entès o fet.

Si hem de tenir una cosa clara és que cal ser flexibles en la manera com comuniquem i que no té cap sentit que repetim més de tres cops el mateix. De fet no cal arribar a dir aquella famosa frase: "T'ho he repetit mil cops". Doncs molt malament, no cal arribar a mil cops, és molt cansat i no serveix per res. És molt millor, creieu-me, canviar la forma de dir-ho.

També hem de tenir clar que el que farà el jove és el que ha entès, no el que tu has dit. Bé, el jove i qualsevol persona, i per això és tan important que tinguem clar què ha entès el nostre interlocutor.

Al final, cansats de repetir el mateix un i un altre cop i sense entendre perquè el nostre fill o filla s'entesta a fer allò que no pot fer, ens frustrem, ens enfadem i acabem confrontats, tristos i esgotats. No passa res, per això estem i per això us proposem aquest exercici.

Comencem per definir allò que volem comunicar, el nostre objectiu. Acte seguit -i si cal ja pots agafar paper i *boli*- cal dissenyar el missatge que li donarem. Expressa les teves emocions i dona-li un punt personalitzat. Ara et proposo que anticipis possibles rèpliques o contrarguments i que donis una resposta per a cadascun. Pensa, també com pots dir el mateix de diferent manera per allò de la flexibilitat que hem comentat. Has de pensar que allò que no entenem no ho fem i per això és tan important que dissenyem el missatge pensant en el receptor, en el nostre fill i no en nosaltres mateixos.

Molt bé ara seria interessant que poguessis comptar amb tres arguments que recolzin la teva proposta o missatge.

Anem a fer una prova: "Estimada filla, m'agradaria que quan tornis a casa no ho facis de paquet a la moto d'una altra persona. Em fa patir, que sou molt joves, amb poques hores d'experiència circulant per les carreteres andorranes i, a més el cap de setmana hi

ha molt trànsit de gent que ha sortit, begut, etc. Prefereixo venir-te a buscar o que agafis un taxi.”

Una de les contrarèpliques que puc anticipar és: “Papa el Marc mai ha tingut un accident de moto”. Davant d’això, respondré que ja no és cosa del Marc, que pot ser que algun turista begut pugui provocar un accident. Amb aquest contrargument no li desmunto la imatge que té de bon conductor del Marc i poso sobre la taula un perill objectiu real que ella no ha tingut en compte.

Prova-ho. Dissenya el discurs, posa’t al seu lloc, argumenta perquè t’entengui, no perquè t’odiï. Per cert, una cosa més. No oblidem que al final, si tenim un criteri diferent al dels nostres fills i si hi ha en joc la seva seguretat física o psicològica haurem de tirar d’autoritat, una autoritat que hem de tenir guanyada. Una autoritat que es basa en que els pares, per experiència, per una gestió més acurada del desig i per una capacitat més objectiva per calibrar els riscos i el perill, tenim un punt de vista que ha de prevaldre per poder garantir la seguretat dels fills.

Per a qualsevol dubte o consulta envia’ns un correu a:
somi@comuandorra.ad